

Ben

– EFTEL@ · 28 Temmuz 2013

Ben Sinem...

Sinem Özaşgın...

Eylülün hüznünü tek başına taşıyan. Akdenizi cebindeyken...

Kendimi sevemedim bir türlü. Şu uzun uzun yakamozların benim güzelliğimi okşamasına rağmen ben sevemedim. Hiç bir şehir anlatamıyordu beni sanki. Antalya bile (ne kadar çok sevmeme rağmen) beni yadırgamış. Adeta kendinden atarcasına beni fırlatmıştı kendinden. Bazen sevmek. Bir şehir için yetmiyordu. Şehirden birşey istememeli. Bilhassa Dert kaldıramaz bu şehirler. Beni Berussanın soğuk ve ıssız sokaklarına atarken...

Berussa öyleydi ki; dışım yanıyor, ama içim kutuplarda gibi üşüyordum...

Üşüyordum yalnızlık hakim olmuşken bu sokaklarda...

Daha genç olmama karşın herkesin beni yaşımdan büyük görmesi artık burada alışkanlık edindiğim bir özellikti. Bazen çok kendi kendimi sorguluyordum, yoksa beni küçük mü yazdırdılar diye? Sonra sorsam ne fayda diye kendi kendimi atıyorum içimden. Antalyaya küfrediyordum, Akdenize küfrediyordum. 3 senedir buradayım ama alışamadım. Milletın baktığı sevgi gözleriyle ben bu şehre bakamadım sevgice. Hayatımda bu şehirde yorulduğum kadar yorulmadım. Ama Antalyada... Herkes oradaydı, ve deniz.... Belli değil mi denize kör kütük vurulduğum? Hislerimi göremiyordu derinlerinde. Kırış kırış hallerini sevmiştim ben oysa, dalgalandırmasını deniz rengi eteklerini, oraya oturup konuşmasını bilhassa, içecesine denize dudak banışımı ve yercesine tüm hislerimi bu uğurda, deniz feneri gibi yansıtışını bana özel vururcasına güneşi, beni sevmesini, öylesine sevmesini...

Ben...

Ben Sinem Özaşgın. Derin gül kokusunun gül kızı. Denize aşık bir Eftelya. Müziğe tutkun, şiire vurgun, ve yorgun bitap bir kalbi, yinede Akdeniz için taşırken bedenini...

Ne olursa olsun hiç bir yere geze o deniz yetiyordu bana. Ama denizde olmasa o kadar sığa katlanmazdım, katlanamazdım. Deniz sayesinde Hotel Californiayı dinlemeden günüm geçmiyordu,

Gipsy Kings hayranı olmuştum, Ayna'nın "Akdeniz" i hele. Ah ne hoş oluyordu mehtap gülümserken ulur geceye.

Duda payı düşleren sonra BAL'ını içtim ben düş sokağının.

Önüm deniz arkam deniz sağım deniz solum deniz.

Ne kadar şimdi bu taş soğuğu Berussada olsamda yine de güzelliklerde olmadı değil. Okulum çok güzel, arkadaşlarım, olduğum bölüm (ne kadar değiştirecek olsamda) , olduğum popülerlik, olduğum yer, olduğum aşk... Ve daha ne varsa. Bana burası gitarı öğrettim. Ve Akdenize gitarımla gitmişim...

-Ey aşk... Ben geldim.

+ Ne işin var burada?

- Sana kendimi affedeceğim. Sen ki aşkların denizi, sıcak güneşi topladığında kumsallarına, sıcacık her derde deva aşk getiren (Rabbimin sayesinde)

(Bilhassa ne kadar sinirliydi belli olmuştu. Dalgalar yırtıcı, yüksek ve insanı boğan cinste. Ve bana aşk mavisini göstermeden kendini kırışmış bir beyazla gösterirken...)

+Nasıl affettireceksin?

Ve işte müziğin Fareli Köy'ün Kavalcısı yaptığı zamanlar... O DalgaCı Mahmu gitmiş, yerine Aşk Mavisini gelmişti... Ah hele gözleri... Su Yeşili... Yaradan Rabbim ne güzel yaratırsın sen herşeyi...

-Anlaşıyor mu affettiğim?

+Evet Deniz'im. Sen ki yakamozlari kiskandıran bir aşk mavisini, çarşafa dolanmamış düşlerden çıkarılan bir inci tanesi. Ah nasıl seviyorum seni bir bilsen...

-Ben de seviyorum Eftelya. Sen benim Kızıl perimsin...

Öyle bir sevinçle döndüm ki Berussaya anlatamam. Öpercesine gelmişim yakınına Deniz'imini. Ve hala benim oluşu. Nasıl da yakıcı idi. Acıtıcı.... Ama güzel...

Ben...

Şimdi bekliyorum geri (temelli) dönbeceğim vakti. Çünkü anladım ki hayat damarlarım orda atıyor orada kanım kan oluyordu.

Ey Aşk, ey Yaradan Rabbimin özene bezene yarattığı Akdeniz'im. Bilhassa geleceğim sonsuz olalım. Öylesine düşsel geldin ki çağıma. Öylesine kutsal bir aşk mavisine boyadın ki kalbimin tuvalini. Öyle seviyorum ki ellerimde bebek severcesine, seni severcesine, Rabbim ayırmasın bizleri. Ben geleyim, sonra olunca kocam, olunca çocuklarım, ve ailecek, milletçe aşkına boyanalım biz...

Sen ki paylaşmadığım ama aşkını herkese boyadığım...

Geleceğim. O zamana kadar kendine iyi bak, üşütme, aşkınla ısın ısıt, unutma beni hiç.

Geleceğim. Son sesimle, son sözümle bile olsa geleceğim...

Ben...

İşte böyledir ki bendeki aşkın kudreti yatamıyorum her gün kıvranıyorum bir koku bile çekmediğimde. İyi ki de cabimde taşıyordum Deniz'imi. İyi ki de bir daha varım şu Dünyada. İyi ki Deniz Aşk Mavisi. İyi ki insanım. İyi ki düşünüyorum.

İyi ki yaşıyorum. Bedeli olursa olsun. Herşeyde katlanırım Aşk için Eyvallah...

Hepiniz de Aşk mavisi kalasınız...

Saygımla...

E F T E L Y A...

(Akdenizi cebinde taşıyan kız...)